מסורת הש"ס

גמ' ג)[לעיל ל:] לקמן קיט.] ב)[זבחים עב.] ג)[לקמן כה.] ד)[לעיל לח: לט: לקמן קט.] יבמות כב. זבחים עט: מנחות כב: כג: **תום'** ו)[ד"ה שפיקו] ז)[עי' חוס' ע"ז עד. ד"ה למעוטי] ח)[ל"ל כה ע"ב] ט)[ד"ה לו. בד"ה לו: ופסילו] י)[ובתמורה יב.]

הגהות הב"ח

(ג) **תום'** ד"ה שאני וכו' מטעם טעמא שנתערבה בחלב:

הגהות

גמ' **כל שדרכו להמנות שנינו.** כל"ל וכן לקמן: (יעב"ץ)

תום' ד"ה חתיכה. לפי שבולעת טעם נבלה דאין בה ששים כו'. כל"ל: (רש"ם)

ד"ה בשקדם ופלקו. ואפי' אם נאמר דדיקולא הוא של כרמשמע בכל דוכתא. כל"ל ותיבת הכא למחוק וכן ליתא בגרש"ם: (רש"ם)

תורה אור

תום' א) וְכָל מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְחֲרֵבָה כָּל בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה אִישׁ כְּאָחִיו: (ויקרא ז, י)

בריה שאני. ותפילו בחלף לא בטיל וכן תחיכה הרחויה להתכבד לא בטלה כדאמר הכא והיכא דפירש חד מיניהו נמי אסור גזירה שמא יקח מן הקבוע כיון שאין החיסור ניכר כדפירשית לעיל (דף לה.[ו]) ודבר שאינו לא בריה ולא תחיכה הרחויה להתכבד בטל בטל ותפילו חיסור מדרבנן ליכא למשמע הכא ומיהו שמא לאו גזירה היה לחסור: **שאני חתיכה הואיל וראויה להתכבד.** ופ"ת אם כן אמאי אמר בפרק הטרף (יבמות פח:) לחתיכה של תמצית טמאה (ט) במאה של תמצית טהורות תעלה וכי תימא שאני חתיכה דנבלה דרחויה להתכבד לפני אורחין עובדי כוכבי׳ אבל של תמצית טמאה אסור בהנאה [ז] להא חתיכה בשר בחלב דאין בפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף עד.) לגמ' בטלה אע"ג דאסור בהנאה דלקמן דקאמר התם ויש לומר לכל דבר הרחוי להתכבד אם היה מתבטל תמיד ולא בטיל אבל בהערל (יבמות פח:) אפילו מתבטל בתשעה טהורות התם אינה רחויה אלא לכהנים ולא תמיד דכהנים אין מחזיקין טובה זה לזה שכולן שוין לכלב בני אהרן תהיה אים לתפוש כמיב (ויקרא ז) [א] אבל של תמצית טמאה בשל חולין קאמר התם דלא תעלה ופ"ת דמשמע הכא לחתיכה דנבלה לא בטלה ובפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף עד.) משמע דבטלה דפריך התי תנא מתי קא תמיד מי דבר שבמנין קא תמיד ליתני נמי מתיכה דנבלה ואי משום דבר שבמנין ואיקורי הנאה ומפרש נמי התם דהרי דתרתי אית ליה דבר שבמנין ואיקורי הנאה ומפרש נמי התם דהרי דבר שבמנין ול"ל דאיקורי הנאה מי נמי איקורי הנאה ולאו דבר שבמנין וי"ל דהתם לא קאמר אלא דלא חייבי דהו תנא דמתניתין דהתם ולאו משום דבשר בבשר בטלי והא דקאמר במעוטי היינו למעוטי דלא תמיד לה משום דבשר בבשר בטלי והא דקאמר במעוטי דרבי חייא ולרבי חייא למעוטי מושעית ולא משום דפליגי אבל קשה לכי פריך התם וליתני נמי תחיכה נבלה אמאי לא תני לה משום דבשר בבשר בטלי והכא תנא דהתם ליתני כדמתניתין דהתם אהא פריך ורמוני בחלן ומשני הא תנא דהתם הרחוי לעולה וכו' וי"ל דהכי פריך התם וליתני נמי תחיכה נבלה ואי משום דבשר בבשר בטלי הכא ק"ל לא ליתני תחיכה דנבלה לגמרי משום דבשר בבשר בטלי ע"י כל שהוא ורבינו יפריס היה אומר ממוך כך דאפילו כי נתנה בה טעם אין ההיתר נעשה נבלה אלא לענין שיעור בשר בחלב דאין בטיל ברוטב ואפילו בכי האי גוונא אסור מדרבנן ליכא למשמע הכא ומיהו שמא לאו גזירה היא אבל חתיכה אימא לא ואי אשמעינן חתיכה הואיל וראויה להתכבד בה לפני האורחים וצריכא דאי אשמעינן גיד משום דבריה היא אבל חתיכה אימא לא צריכא דרש רבה בר בר חנה [ד]חתיכה של נבלה ושל דג טמא אינה אוסרת עד שתתן טעם ברוטב ובקיפה ובחתיכות אוקי רב אמורא עליה ודרש [ז]כיון שנתן טעם בחתיכה חתיכה עצמה נעשת נבלה ואוסרת כל החתיכות כולן מפני שהן מינה אמר ליה רב ספרא לאביי מכדי רב כמאן אמרה לשמעתיה כרבי יהודה דאמר [ח]מין במינו לא בטיל מאי אירייא כי נתן טעם אפילו כי לא נתן טעם נמי אמר ליה הכא במאי עסקינן בשקדם ופלקו רבא אמר אפילו

[ג]א**בריה שאני:** [ב]וכן **חתיכה של נבלה [וכו']:** [ג]**ותבטיל ברובא הניחא למאן דאמר** [ד]**כל שדרכו לימנות שנינו אלא למ"ד את שדרכו לימנות שנינו מאי איכא למימר שאני** [ה]**חתיכה הואיל וראויה להתכבד בה לפני האורחים וצריכא דאי אשמעינן גיד משום דבריה היא אבל חתיכה אימא לא ואי אשמעינן חתיכה הואיל וראויה להתכבד בה לפני האורחים אבל גיד אימא לא צריכא דרש רבה בר בר חנה** [ה]**חתיכה של נבלה ושל דג טמא אינה אוסרת עד שתתן טעם ברוטב ובקיפה ובחתיכות אוקי רב אמורא עליה ודרש** [ז]**כיון שנתן טעם בחתיכה חתיכה עצמה נעשת נבלה ואוסרת כל החתיכות כולן מפני שהן מינה אמר ליה רב ספרא לאביי מכדי רב כמאן אמרה לשמעתיה כרבי יהודה דאמר** [ח]**מין במינו לא בטיל מאי אירייא כי נתן טעם אפילו כי לא נתן טעם נמי אמר ליה הכא במאי עסקינן בשקדם ופלקו רבא אמר אפילו**

חתיכה עצמה נעשת נבלה. פי' בקונטרס שנתבשלה תחילה עמה קודם שנתן שאר חתיכות בקדרה ולא היה נזו שאם בתחילה נתנה בה ותח"כ נתן שאר החתיכות בקדרה זו שקבלה טעם הנבלה נעשה נבלה ואוסרת כל החתיכות כולן מפני שהן מינה וקשה לפירושו דת"כ גם הרוטב שהיה בתוכה נעשה נאסר מתחלה שהרי ע"י טעם הנבלה ובטל ואוסרת כל הרוטב דהוי שהינו מינו והלא רוטב עלמו נאסר מתחלה ועשאו נבלה ואוסר כל הרוטב שאחרי כן מפני שהוא מינו ויצטרך שיהא שאם בתחילה שנתן אחרי כן לבטל הרוטב דמעיקרא אלא י"ל דמייתי כגון שיש בחתיכה של היתר כולה מוץ ואחרי שנתבשלה נבלה מונחת עליה מוץ לרוטב ועשאו בחתיכה היתר נבלה לפי שבולעת טעם נבלה יותר [ט]כאן שאין לבטל הטעם ואחרי כן כשמעשר הקדירה אוסרת כל החתיכות מפני שהן מינה: **בשקדם ופלקו.** פת"ת אמה לי שהחתיכה של היתר קבלה טעם מן הנבלה טעם נמי דהא טעמא מוסרת כלל דהו ואומר ר"ת דהכי גופה מיתסרא כלל שהוא מ"מ לא תמרינן שנעשה נבלה לאסור כל החתיכות כיון שהיא עצמה לא נאסרה אלא ע"י כל שהוא ורבינו יפריס היה אומר ממוך כך לאפילו כי נתנה בה טעם אין ההיתר נעשה נבלה שיעורך שאם כנגד כל החתיכה אלא לענין בשר בחלב דאין בטיל ברוטב אפילו בכי האי גוונא אסור מדרבנן ליכא למשמע הכא ומיהו שמא לאו גזירה היא אבל חתיכה אימא לא ואי אשמעינן חתיכה הואיל וראויה להתכבד בה לפני האורחים וצריכא דאי אשמעינן גיד משום דבריה היא אבל גיד אימא לא צריכא דרש רבה בר בר חנה [ד]חתיכה של נבלה ושל דג טמא אינה אוסרת עד שתתן טעם ברוטב ובקיפה ובחתיכות אוקי רב אמורא עליה ודרש [ז]כיון שנתן טעם בחתיכה חתיכה עצמה נעשת נבלה ואוסרת כל החתיכות כולן מפני שהן מינה אמר ליה רב ספרא לאביי מכדי רב כמאן אמרה לשמעתיה כרבי יהודה דאמר [ח]מין במינו לא בטיל מאי אירייא כי נתן טעם אפילו כי לא נתן טעם נמי אמר ליה הכא במאי עסקינן בשקדם ופלקו רבא אמר אפילו

מסכת טבול יום
פרק ב' משנה ה'

בְּשַׂר הַקֹּדֶשׁ שֶׁקָּרַם עָלָיו הַקִּיפָּה, נָגַע טְבוּל יוֹם בַּקִּיפָּה, חֻתִּיכוֹת מֻתָּרוֹת. נָגַע בַּחֲתִיכָה, חֲתִיכָה וְכָל הָעוֹלִים עִמָּהּ חִבּוּר זֶה לָזֶה. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר, שְׁנֵיהֶם חִבּוּר זֶה לָזֶה. וְכֵן בְּקִטְנִיּוֹת שֶׁקָּרְמוּ עַל גַּבֵּי פְרוּסוֹת.

עין משפט נר מצוה

צ א מיי' פט"ז מהל' מאכלות אסורות הלכה ו סמג לאוין קמג טוש"ע י"ד סי' ק סעיף ב:
צא ב ג מיי' שם הלכה ה סמג שם טוש"ע י"ד סי' צב סעיף ג וסי' קי סעיף ח:
צב ד טוש"ע שם סי' צב סעיף ל ועי"ש:

פניני רש"י

ותבטיל ברובא. דהא כתיב תמרי רמים להטעות: (זבחים עב.)

רבינו גרשום

מכירו. בריה שאני כלומר דבר החשוב בפ"ע. הניחא למ"ד כל שדרכו לימנות שנינו כלומר דלא בטל שם איסורין בנפל בהיתיר' ונתערבו כיון שאין מכירו לפיכך כולן אסורין. אלא למ"ד את שדרכו לימנות שנינו דבר החשוב כגון ביצה טמאה וכגון רמונים ותפוחין אם נטמאו טומאת אוכלין ונתערבו עם טהורין לא בטלי וכולן אסורין אבל חתיכה של נבלה דאין דרכה לימנות בטלה מאי איכא למימר: שאני חתיכה הואיל וראויה כו' כלומר דבר חשוב הוא: וצריכא דאי אשמעינן גיד. כלומר דלא בטיל: למה לי נותן טעם כלומר הכי סבר רב דאמר אפילו לא נותן טעם אלא בחתיכה אחת חתיכה עצמה נעשת נבלה [וע"כ] בשאין מכירו עסיק' ואי בשאין מכירו למה נותן טעם אפילו לא נתן טעם נמי האמרינן כולן אסורות: הכא במאי עסיקינן בשהכירו וקדם וסילקו כלומר רב דאמר בנותן טעם לא אמר בשאין מכירו דאי בשאין מכירו אפילו לא נתן טעם נמי אלא הכא במאי עסיקינן בשהכירו וקדם וסילקו לפי' אינו אסור עד שיתן טעם בחתיכה ואותה חתיכה אוסרת שאר חתיכות: רבא אמר

שיטה מקובצת

ט] חתיכה של נבלה ומנכרא הס"ד: **ז]** אבל של חטאת טמאה אסור בהנאה ליתא דהא חתיכת בשר בחלב: **ג]** ולפי זה צריך לפרש דדבר: